

Arrest

nr. 109 870 van 17 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 oktober 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient op 11 oktober 2012 een tweede asielaanvraag in.

Op 15 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, op 15 oktober 2012 ter kennis gegeven, waarvan de redengeving luidt:

"(...) Overwegende dat betrokkene op 21.08.2008 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 04.12.2008 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 22.12.2008 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 22.04.2009 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op

11.10.2012 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij zij verklaart niet naar haar land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokken hierbij stelt dat ze zal gearresteerd worden, indien ze zou terugkeren naar Tsjetsjenië; betrokkene hieromtrent drie convocaties van de politie van Grozny naar voren brengt, teneinde aan te tonen dat ze wel degelijk gezocht wordt in Tsjetsjenië; op de eerste convocatie echter expliciet vermeld staat dat betrokkene louter opgeroepen wordt in hoedanigheid van getuige en op de overige twee convocaties nergens een reden van oproeping vermeld staat; betrokkene dan ook niet kan aantonen dat ze enig gevaar zou lopen of ten onrechte gearresteerd zou worden indien ze zich zou aanbieden; er bovendien, reeds gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene en de bewering dat betrokkene voor haar komst naar België (permanent) in Tsjetsjenië was geregistreerd en/of heeft verbleven; er evenmin geloof kon gehecht worden aan de bewering dat zij niet in het bezit zou zijn van een geldig internationaal of nationaal paspoort; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag een kopie aanbrengt van haar nationaal en internationaal paspoort; de bewijswaarde van een kopie echter gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; betrokkene wel in het bezit is van haar originele geboorteakte; de Belgische asielinstanties hieromtrent oordeelden dat uit dit document enkel de identiteit en afkomst van betrokkene blijkt, dewelke niet ter discussie stond; betrokkene voorts opmerkt dat ze van een kennis zou vernomen hebben dat er aan de grens een conflict tussen de Russische autoriteiten en de rebellen; betrokkene deze bewering echter niet weet te staven met enig begin van bewijs, waardoor het ook louter een bewering blijft; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

2. Over de rechtspleging

Op pagina 2 van het verzoekschrift, eerste zin, vermeldt de verzoekende partij dat de bestreden beslissing deze hierboven geciteerd is.

Op pagina 3 van het verzoekschrift meldt de verzoekende partij: "Op 24 mei 2012 heeft verzoeker een derde asielaanvraag ingediend. Deze werd niet in overweging genomen bij beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris dd. 29 mei II. Dit is de bestreden beslissing."

Deze beslissing werd niet toegevoegd aan het verzoekschrift en is evenmin gekend onder stuk 1, wat de verzoekende partij definieert als zijnde de bestreden beslissing. Bijgevolg wordt de onder punt 1 geciteerde beslissing beschouwd als zijnde de bestreden beslissing, voorwerp van het geschil.

Ter terechtzitting bevestigt de verzoekende partij dat de hierboven geciteerde beslissing de bestreden beslissing is die het voorwerp is van haar beroep en dat de vermelding op pagina 3 van het verzoekschrift een materiële mislag is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"2.3.1. Schending van art. 51/8 Vreemdelingenwet iuv. de materiele motiveringsverplichting 1.

Art. 51/8 van de Vreemdelingenwet stelt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.) De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Uit artikel 51/8 Vreemdelingenwet kan dus worden afgeleid dat de gegevens die worden aangevoerd in een meervoudig asielerzoek (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 29 maart 2012, RvV 86 891): nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;

betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de eerdere procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

De beoordelingsbevoegdheid van de Minister of diens gemachtigd is m.a.w. wettelijk beperkt tot de formele toets of de gegevens die de asielaanvrager aanbrengt, wel nieuw zijn in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

In casu voldeed/ voldoen de door verzoekster bijgebrachte stukken zeker aan deze voorwaarden:

- de convocaties van de politie van Grozny dateren van na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, hetgeen niet betwist wordt; deze convocaties hebben m.a.w. nog niet het voorwerp uitgemaakt van een onderzoek in het kader van haar eerste asielaanvraag;

- de kopie van de paspoort , de kopie van de internationale paspoort en de geboorte-akte werden eveneens pas na datum van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen door verzoekster verkregen, zodat deze ook als nieuw kunnen worden beschouwd;

- het conflict aan de grens tussen de Russische autoriteiten en de rebellen is eveneens een nieuw gegeven, dat nog niet bestond op datum van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

De gemachtigde van de Staatssecretaris argumenteert evenwel niet nopens deze "formele" voorwaarden, doch gaat in de bestreden beslissing over tot een - diepgaand en allesbehalve marginaal - inhoudelijk onderzoek van de asielaanvraag.

De gemachtigde argumenteert nopens de inhoud van de convocaties, en neemt standpunt in veeleer nopens de gegrondheid van de asielaanvraag dan nopens de (redenen voor de niet-) inoverwegingname.

Zulke verregaande, inhoudelijke bevoegdheid wordt geenszins door art. 51/8 Vreemdelingenwet toegekend; art. 51/8 kent enkel de bevoegdheid toe aan de Minister of zijn gemachtigde om na te gaan of de nieuw aangebrachte stukken wel als nieuwe gegevens kunnen worden beschouwd, hetgeen in casu niet betwist wordt.

Het behoort echter helemaal niet tot de bevoegdheid van de Minister of zijn gemachtigde om zich - in de plaats van de Commissaris-Generaal- inhoudelijk uit te spreken over de vraag of de bijgebrachte stukken de eerdere beslissing van het CGVS kunnen wijzigen.

Zulks behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de Commissaris-Generaal, die immers over een onderzoeksbevoegdheid beschikt, in tegenstelling tot de Minister of diens gemachtigde.

Waar mogelijks de Minister nog over een bevoegdheid zou beschikken om een prima facie beoordeling te maken van de bewijswaarde van de bijgebrachte stukken, betekent zulks uiteraard niet dat de Minister de bevoegdheid wordt gegeven om onderzoek c.q. uitspraak te doen over de vraag of het stuk wel van aard is de eerdere beslissing te wijzigen.

Zulks impliceert een doorgedreven inhoudelijk onderzoek, hetgeen zich niet verstaat met de beperkte bevoegdheid welke in art. 51/8 Vreemdelingenwet werd toegekend aan de Minister, en waaruit hoogstens een zeer marginale toetsingsbevoegdheid zou kunnen worden afgeleid.

Het beleid dat klaarblijkelijk wordt gevoerd om "korte metten te maken" met meervoudige asielaanvragen geeft de Minister geen vrijgeleide om zich onderzoeksbevoegdheden toe te eigenen welke wettelijk zijn voorbehouden aan de Commissaris-Generaal.

Het huidige beleid leidt onvermijdelijk tot machtsafwending; ook de bestreden beslissing is aangetast door deze machtsafwending.

2.

Zelfs indien de Minister wel gerechtigd zou zijn om een doorgedreven inhoudelijk onderzoek te voeren, quod certissime non, dient echter vastgesteld te worden dat de motivering van de bestreden beslissing manifest gebrekkig is, en de bestreden beslissing inhoudelijk niet schraagt.

M.b.t. de bijgebrachte convocaties van de politie van GROZNY argumenteert de gemachtigde:

- de eerste convocatie vermeldt verzoekster enkel als getuige;

- de twee andere convocaties vermelden geen reden van oproeping;

Deze argumentatie is allesbehalve pertinent, en gaat voorbij aan de essentie van de asielaanvraag van verzoekster.

De problemen van verzoekster zijn gelieerd aan deze van haar echtgenoot, K. A., die ervan verdacht wordt de Tsjetsjeense rebellen logistiek ondersteund te hebben tijdens de eerste oorlog. (stuk 3)

Verzoekster zelf is derhalve geen verdachte, doch wel echtgenote van een verdachte, en wordt derhalve opgeroepen als getuige.

De loutere vaststelling dat zij enkel werd opgeroepen als getuige, kan derhalve geen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag c.q. de bewijswaarde van de bijgebrachte convocatie.

Het argument dat de twee andere convocaties geen oproeping vermelden laat evenmin toe te besluiten dat verzoekster niet gezocht wordt.

De convocaties zijn telkens gericht aan verzoekster, hetgeen logischerwijze laat vermoeden dat de politie van GROZNY verzoekster zoekt, ongeacht de reden hiervoor.

Verzoekster heeft overigens niet eens de kans gekregen om toelichting te verschaffen nopens de redenen of motieven voor deze oproepingen, zodat deze niet zondermeer terzijde kunnen geschoven worden.

De summiere overwegingen van de Commissaris-Generaal terzake de bijgebrachte convocaties zijn m.a.w. niet afdoende."

3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 51/8 Vreemdelingenwet juncto de materiele motiveringsplicht.

In de toelichting van haar middel meent verzoekster dat er tevens sprake zou zijn van machtsafwending, en een manifest gebrekkige motivering van de bestreden beslissing.

Ter ondersteuning houdt verzoekster voor dat de gemachtigde zijn beoordelingsbevoegdheid overschrijdt door inhoudelijk standpunt in te nemen over de door haar bijgebrachte stukken en zelfs standpunt inneemt nopens de vraag of deze stukken van aard zijn de eerdere beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te wijzigen.

Door de gemachtigde werd geenszins zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden. Verzoeksters beschouwingen zijn dienaangaande niet ernstig.

'De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is ingegaan op de elementen die verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag als nieuwe elementen heeft aangebracht, maar dat zij besluit dat hij "bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reeel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15.12.1980" en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging neemt.

Waar verzoeker stelt dat het volledig onder de bevoegdheid van het CGVS valt om het aangevoerde bewijs te beoordelen wijst de Raad erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich in de bestreden beslissing ook niet inhoudelijk uitsprekt over de asielaanvraag van verzoeker en het al dan niet toekennen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, maar dat hij zich, in het kader van zijn bevoegdheid overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, ertoe beperkt te beslissen om de tweede asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, na te hebben vastgesteld dat het niet de eerste asielaanvraag van verzoeker betreft en dat geen nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voren werden gebracht.'

Dienaangaande dient te worden benadrukt dat het begrip "nieuwe gegevens" uit artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet louter betrekking heeft op de voorgelegde bewijsmiddelen an sich, maar tevens slaat op de inhoud van die gegevens (R.v.St. 12 oktober 2002, nr. III 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053).

(...)

Door verzoekster werden, zoals blijkt uit de in casu bestreden beslissing, evenwel geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reeel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Terwijl, zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie daarbij wel degelijk zorgvuldig en grondig te werk is gegaan:

(...)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt heel duidelijk dat er wordt ingegaan op de stukken en beweringen die verzoekster bij haar tweede asielaanvraag aanbracht (drie convocaties, een kopie van haar nationaal en internationaal paspoort) en dat voor elk van deze stukken en beweringen afdoende wordt toegelicht waarom deze niet in aanmerking kunnen komen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 voormeld.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoekster klaarblijkelijk vergeet. Met name dient verzoekster:

- nieuwe gegevens aan te brengen

- dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Geneve, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reeel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4,

- waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De verwerende partij merkt dienaangaande op dat verzoekster er geenszins mee kan volstaan te verwijzen naar de door haar bij gebrachte stukken (convocaties en kopie van haar paspoort, internationaal paspoort en geboorteakte) en beweringen aangaande het conflict tussen de Russische autoriteiten en de rebellen, die allen zouden dateren van na het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20.04.2009, opdat zij zou voldoen aan de voorwaarde van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters beschouwingen in haar inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

"Het begrip 'nieuwe gegevens' houdt derhalve niet in dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip 'nieuwe gegevens' heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610: RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek - een onderzoek ten gronde - te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "ernstige aanwijzingen" bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of ernstige aanwijzingen van een reeel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994) nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld." (R.v.V. nr. 78.931 dd. 10.04.2012)

[...]

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoekster niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoekster op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Het loutere feit dat verzoekster de mening is toegedaan dat haar tweede asielaanvraag door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie in overweging diende te worden genomen, doet uiteraard geen afbreuk aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster middels de uiteenzetting bij haar enig middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou beogen, laat de verwerende partij nog gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoekster maakt geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben. Met verwijzing naar de toepasselijke wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoekster "geen nieuwe gegevens aanbrengt (...)" werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed, dit inachtgenomen de toepassing van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeksters beschouwingen in haar inleidend verzoekschrift missen dan ook elke juridische grondslag, en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoeksters tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en de materiele motiveringsplicht inclusief.

Tot slot laat de verwerende partij gelden dat er geenszins sprake is van machtsafwending.

"Van machtsafwending kan slechts sprake zijn indien een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar bij wet is gegeven tot het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang, gebruikt tot het nastreven van een ander doel, en dit ongeoorloofde oogmerk het enig doel van de betrokken handeling is (RvS 11 januari 2006, nr. 153.469). Wie machtsafwending aanvoert, moet daartoe voldoende ernstige, welbepaalde en overeenstemmende vermoedens aanbrengen waaruit kan worden afgeleid dat andere dan rechtmatige doeleinden door het bestuur werden nagestreefd, quod non in casu" (R.v.V. nr. 74 497 van 31 januari 2012, <http://www.rvv-cce.be>).

Verzoekster maakt de machtsafwending allerm minst aannemelijk. Zoals hoger genoegzaam werd aangetoond, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht en conform artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, beslist om verzoeksters tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste en enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen."

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden moeten cumulatief vervuld zijn.

Uit deze bepaling volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143.020 en 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

Uit het administratief dossier, meer bepaald het gehoorverslag van 11 oktober 2012, blijkt dat verzoekende partij ter gelegenheid van haar tweede aanvraag de volgende elementen aanbracht als zijnde nieuwe gegevens:

"Ik leg volgende documenten voor:

Één convocatie op mijn naam van 2009 en twee convocaties op mijn naam van 2012 Zie ingehouden originele documenten.

Deze convocaties werden naar mijn verblijfsadres straat N. nr 5 gestuurd door de politie. De zus van mijn man heeft ze daar opgehaald en aan mijn moeder gegeven. Die heeft ze meegegeven aan een Tsjetsjeense vrouw die naar België is gekomen en die heeft ze aan mij gegeven.

Ik word opgeroepen omdat mijn man en ik gezocht worden. Mijn man heeft problemen.

Hij was nooit bij de rebellen om te vechten maar hielp hen wel met voedsel, eten, geneesmiddelen. Maar de huidige machthebbers geloven dit niet.

En daarom wordt hij gezocht.

Waarom legt u deze convocaties voor?

Ik moet toch documenten uit mijn land van herkomst voorleggen.

In de negatieve beslissing stond dat ze twijfelden over mijn afkomst. Men geloofde niet dat ik van Tsjetsjenië ben

Daarom leg ik volgende identiteitsgegevens voor.

Om aan te tonen dat ik wel degelijk van Tsjetsjenië kom.

Geboorteakte van KV

Nr (...) afgegeven op 24.09.1970 te Grozny, burgerlijke stand van Kulary

Kopie van nationaal paspoort van KV

Nr (...)afgegeven op 10.09.2003 door burgerlijke stand van Zavodskoy, onbeperkt geldig

Kopie van internationaal paspoort van KV

63 nr (...) afgegeven op 07.11.2007 en geldig tot 07.11.2012 door departement van federale immigratiedienst nr 174

Wil u nog iets toevoegen?

Gisteren sprak ik met een kennis. Ze zei dat op het internet gezegd werd dat er gevochten werd aan de grens tussen de Russische autoriteiten en de rebellen.

De mensen die aan de grens wonen hebben hun huizen al verlaten.

Ik zou nooit mijn enige zoon in gevaar brengen door hem terug te brengen naar Tsjetsjenië.

Als ik terugga, zullen mijn zoon en ik gearresteerd worden door de autoriteiten omwille van de problemen van mijn man.

Heeft u nog contact gehad met uw man? ~

Nee. Laatste contact was ergens in januari/februari 2009. Toen was hij nog in leven. Ik weet niet waar hij is, misschien in de bergen? (...)"

De verzoekende partij legt onder meer 3 convocaties neer, waarvan een dateert van 5 mei 2009 en de twee andere geen data hebben.

De bestreden beslissing antwoordt:

"op de eerste convocatie echter expliciet vermeld staat dat betrokkene louter opgeroepen wordt in hoedanigheid van getuige en op de overige twee convocaties nergens een reden van oproeping vermeld staat; betrokkene dan ook niet kan aantonen dat ze enig gevaar zou lopen of ten onrechte gearresteerd zou worden indien ze zich zou aanbieden; er bovendien, reeds gedurende de eerste asielaanvraag van betrokkene, door de Belgische asielinstanties geen geloof kon gehecht worden aan de vluchtmotieven van betrokkene en de bewering dat betrokkene voor haar komst naar België (permanent) in Tsjetsjenië was geregistreerd en/of heeft verbleven; er evenmin geloof kon gehecht worden aan de bewering dat zij niet in het bezit zou zijn van een geldig internationaal of nationaal paspoort; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag een kopie aanbrengt van haar nationaal en internationaal paspoort; de bewijswaarde van een kopie echter gering is, aangezien op die manier onmogelijk de authenticiteit van het document in kwestie kan worden vastgesteld; betrokkene wel in het

bezit is van haar originele geboorteakte; de Belgische asielinstanties hieromtrent oordeelden dat uit dit document enkel de identiteit en afkomst van betrokkene blijkt, dewelke niet ter discussie stond; betrokkene voorts opmerkt dat ze van een kennis zou vernomen hebben dat er aan de grens een conflict tussen de Russische autoriteiten en de rebellen; betrokkene deze bewering echter niet weet te staven met enig begin van bewijs, waardoor het ook louter een bewering blijft; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag bijgevolg geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”

In casu stelt de verzoekende partij dat de convocaties dateren van na het arrest van de Raad die de eerste asielaanvraag diende te beoordelen en dat deze convocaties nog niet het voorwerp van een onderzoek hebben uitgemaakt.

Hoewel dit correct is, wordt er opgemerkt dat indien de datum van de ontvangst van de documenten zich situeert na de laatste fase in de vorige asielprocedure, zulks niet met zich meebrengt dat het gegeven automatisch nieuw is in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij dient ook aan te tonen dat het element een ernstige aanwijzingen bevat van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij weerlegt niet het motief dat stelt dat in één van de convocaties zij louter als getuige is vermeld en dat de twee andere convocaties de reden van oproeping niet vermelden. De verzoekende partij laat tijdens het gehoor na enige concrete informatie te verschaffen, en overigens evenmin in het verzoekschrift. Bovendien wijst de bestreden beslissing op de voorgaande asielprocedure waarin is komen vast te staan dat de verzoekende partij “*zware tegenstrijdige*” verklaringen aflegde zodat geen geloof kon worden gehecht aan haar asielrelaas. Hiervoor kan eveneens verwezen worden naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2009. Het gegeven dat de verzoekende partij geen verdachte zou zijn, doch enkel echtgenote van een verdachte en dat uit de convocaties niet kan besloten worden dat zij niet gezocht wordt doet aan het voorgaande geen afbreuk. Een oproeping op zich is nog geen ernstige aanwijzing van het gegeven dat de verzoekende partij zou “gezocht” worden. Voorts kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij geen kans heeft gekregen haar stukken toe te lichten gelet op de vraagstelling terug te vinden in het gehoorverslag “*Wil u nog iets toevoegen*” en de vraag: “*Waarom legt u deze convocaties voor?*”. De verzoekende partij had overigens ook na het gehoor nog de gelegenheid desgevallend schriftelijk, alle inlichtingen en nuttige informatie aan de verwerende partij te bezorgen.

Er wordt opgemerkt dat de mogelijkheid tot het indienen van een nieuwe asielaanvraag niet tot doel heeft om onwaarheden en tegenstrijdigheden in diverse verklaringen afgelegd tijdens de vorige asielaanvraag te vergoelijken (RvS 13 december 2005, nr. 152.608).

Dit klemmt in casu nog meer waar de verzoekende partij thans een kopie van haar paspoort en internationaal paspoort en geboorteakte voorlegt waar haar dit gevraagd werd tijdens de procedure van de eerste asielaanvraag en de verzoekende partij niet de minste medewerking verleende en sterker beweerde nooit een internationaal paspoort te hebben gehad, nadien stelde dit aan haar vervoerder te hebben afgegeven terwijl uit het dossier betreffende haar ingediende visumaanvraag het tegendeel bleek. De verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom zij de documenten betreffende haar identiteit niet eerder tijdens haar vorige asielaanvraag kon overmaken. Er dient aldus te worden vastgesteld dat de verzoekende partij, wetens en willens, tijdens de eerste asielprocedure niet alle relevante gegevens heeft vermeld om haar asielaanvraag te staven. De door de verzoekende partij tijdens de tweede asielaanvraag ingeroepen elementen wat de identiteitsdocumenten betreft, kunnen aldus niet worden beschouwd als een “nieuw” element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, aangezien zij ze reeds tijdens haar eerste asielaanvraag had kunnen aanvoeren. De verzoekende partij heeft tijdens de eerste asielprocedure voldoende de kans gehad om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Bovendien gaat de verzoekende partij met haar betoog voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat slechts kopies worden neergelegd en de bewijswaarde van een kopie gering is, wat zeker in casu een correct motief is, naast de vaststelling dat de afkomst en identiteit niet ter discussie staan. Bovendien is het oordeel van de gemachtigde dat de authenticiteit van een kopie geringe bewijswaarde

heeft niet kennelijk onredelijk aangezien kopieën en faxen gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Waar de verzoekende partij in het verzoekschrift stelt dat het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toekomt zich inhoudelijk uit te spreken of de bijgebrachte stukken de eerdere beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermogen te wijzigen dient de Raad vast te stellen dat de verwerende partij mag nagaan of de elementen een ernstige aanwijzing bevatten, wat in casu in het licht van de eerste asielaanvraag niet het geval is. Hierbij mogen de elementen van een eerdere asielaanvraag in rekening gebracht worden. In casu blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een loutere prima facie beoordeling heeft gedaan en tot de conclusie is gekomen dat er geen nieuwe gegevens zijn aangebracht in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Er werd hierbij niet aan machtsafwending gedaan.

Wat het wijzen op de gegevens verkregen via een “kennis” aangaande gevechten aan de grens betreft, stelt de bestreden beslissing dat er geen begin van enig bewijs wordt bijgebracht. Ook dit motief is in casu afdoend en kennelijk redelijk. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat het hier een loutere bewering betreft, die op geen enkele wijze wordt gestaafd, hoewel de bewijslast ter zake nochtans bij de verzoekende partij rust. Bovendien is het verhaal zeer algemeen daar de verzoekende partij geen verduidelijkingen geeft omtrent de feiten. Ook over de oorspronkelijke bron van de informatie bestaat geen duidelijkheid, daar het relaas omtrent de “nieuwe gegevens” van de verzoekende partij volledig steunt op verklaringen van een “kennis”. Het is bijgevolg niet onredelijk te stellen dat de door de verzoekende partij aangehaalde “nieuwe elementen” geen ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en al dus geen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin toont de verzoekende partij de schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan.

Er kan slechts sprake zijn van machtsafwending wanneer een bestuursoverheid de bevoegdheid die haar door de wet is verleend met het oog op het bereiken van een bepaald oogmerk van algemeen belang gebruikt om een ander doel na te streven en wanneer dit ongeoorloofde oogmerk het enige doel is van de betrokken bestuurshandeling (RvS 12 februari 2003, nr. 115.739). De beschouwingen die de verzoekende partij naar voor brengt, tonen echter niet aan dat er sprake zou zijn van machtsafwending.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN